

ელია — ნომერი ცხრა

წინასწარმეტყველმა იცრუა

Jeff Pippenger

2023-10-11

წინა სტატია დავასრულეთ იმ მონაკვეთით, რომელიც ეხება „მცდარ სულს“. ქვემოთ მოყვანილია ამ მონაკვეთიდან ერთი აბზაცი.

„გაუწმინდურებული მსახურნი ღმერთის წინააღმდეგ ეწყობიან. ისინი ქრისტესაც და ამ სამყაროს ღმერთსაც ერთსა და იმავე სუნთქვაში ადიდებენ. მაშინ როდესაც სიტყვით აღიარებენ, რომ ქრისტეს იღებენ, ისინი ბარაბასს იხვევენ, და თავიანთი მოქმედებებით ამბობენ: „არა ეს კაცი, არამედ ბარაბა.“ ყველამ, ვინც ამ სტრიქონებს კითხულობს, იფხიზლოს. სატანამ იქადაგა, თუ რის გაკეთება შეუძლია მას. მას ჰგონია, რომ დაარღვევს იმ ერთობას, რომლის არსებობისთვისაც ქრისტემ ილოცა თავის ეკლესიაში. იგი ამბობს: „წავალ და მატყუარა სულად ვიქცევი, რათა მოვატყუო ისინი, ვისი მოტყუებაც შემიძლია, რათა ვაკრიტიკო, დავგმო და გავაყალბო.“ დაე, ცბიერებისა და ცრუ მოწმობის მე მიიღოს იმ ეკლესიამ, რომელსაც დიდი ნათელი, დიდი მტკიცებულება ჰქონდა, და ეს ეკლესია უკუაგდებს იმ უწყებას, რომელიც უფალმა გამოაგზავნა, და მიიღებს ყველაზე უგუნურ მტკიცებებს, ცრუ ვარაუდებსა და ცრუ თეორიებს. სატანას მათი უგუნურება აცინებს, რადგან მან იცის, რა არის ჭეშმარიტება.“ Testimonies to Ministers, 409.

დაე, „მოტყუებისა და ცრუ მოწმობის მე“ მიღებულ იქნეს იმ ეკლესიის მიერ, რომელსაც ჰქონდა დიდი ნათელი, დიდი მტკიცებულება, და ეს ეკლესია უკუაგდებს იმ უწყებას, რომელიც უფალმა გამოაგზავნა, და მიიღებს ყველაზე უგუნურ მტკიცებებს, ცრუ ვარაუდებსა და ცრუ თეორიებს.“ 1863 წელს მილერიტულმა ადვენტიზმმა „დაბრუნდა“ იმ უგუნურ და მცდარ მეთოდოლოგიასთან, რომელსაც განდგომილმა პროტესტანტიზმმა მიმართა, და უარყო უილიამ მილერის მიერ ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის შვიდი დროის იდენტიფიკაცია. „დაბრუნების“ საგანი წარმოდგენილი იყო რიცხვთა თოთხმეტში აჯანყებულთა მიერ, როდესაც მათ გადაწყვიტეს, აერჩიათ წინამძღოლი და ეგვიპტეში დაბრუნებულიყვნენ.

და უთხრეს ერთმანეთში: დავდგინოთ მეთაური და დავბრუნდეთ ეგვიპტეში. რიცხვნი 14:4.

განდგომილ პროტესტანტიზმთან „დაბრუნების“ თემა იერემიასაც ჰქონდა წარმოდგენილი, როდესაც მეთხუთმეტე თავში მას ეთქვა, რომ დაცემულ პროტესტანტებს შეეძლოთ მასთან დაბრუნება, მაგრამ მას არ უნდა „დაბრუნებოდა“ მათ.

მე არ ვმჯდარვარ მქირდავთა საკრებულოში და არ მიხაროდა; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან მრისხანებით ამავსე. რატომ არის ჩემი ტკივილი მარადიული და ჩემი წყლული — უკუბრუნებელი, რომელიც არ ისურვებს განკურნებას? ნუთუ შენ ჩემთვის სრულიად მატყუარასავით იქნები და იმ წყლებივით, რომლებიც ქრებიან?

ამიტომ ასე ამბობს უფალი: თუ მოიქცევი, კვლავ დაგაბრუნებ და ჩემს წინაშე იდგები; და თუ გამოარჩევ ძვირფასს უღირსისაგან, ჩემი ბაგესავით იქნები; ისინი შენკენ მოიქცნენ, შენ კი ნუ მოიქცევი მათკენ. და გაქცევ ამ ხალხისთვის გამაგრებულ სპილენძის კედლად; და შეგებრდოლებიან, მაგრამ ვერ დაგძლევენ, რადგან მე შენთანა ვარ, რათა გიხსნა და გადაგარჩინო, ამბობს უფალი. იერემია 15:17–20.

შესადლოა, განდგომილ პროტესტანტიზმთან არდაბრუნების პრინციპის ყველაზე ნათელი წინასწარმეტყველური ილუსტრაცია გვხვდება ურჩი წინასწარმეტყველის ისტორიაში, რომელმაც მხილების უწყება გადასცა იეროზოამს, ჩრდილოეთის ათტომიანი სამეფოს პირველ მეფეს.

და უთხრა მეფემ ღვთის კაცს: მოდი ჩემთან სახლში, განიმტკიცე თავი, და მოგაგებ საზღაურს. ხოლო ღვთის კაცმა უთხრა მეფეს: შენი სახლის ნახევარიც რომ მომცე, შენთან არ შევალ, არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევ ამ ადგილას; რადგან ასე მებრძანა მე უფლის სიტყვით, რომელმაც თქვა: პური არ ჭამო, წყალი არ დალიო და არც იმავე გზით დაბრუნდე, რომლითაც მოხვედი. და წავიდა იგი სხვა გზით და არ დაბრუნებულა იმ გზით, რომლითაც ბეთელში მოვიდა. 3 მეფეთა 13:7–10.

ურჩი წინასწარმეტყველს ღვთისაგან ნათქვამი ჰქონდა, რომ უკან არ უნდა დაბრუნებულიყო იმ გზით, რომლითაც მოვიდა. მილერიტული ადვენტიზმი გამოვიდა პროტესტანტიზმიდან, რომელსაც სარდისი წარმოადგენდა, და მათ უკან დაბრუნება არ უნდა მოეხდინათ. თუმცა ურჩმა წინასწარმეტყველმა სრულად იცოდა, რომ არ უნდა დაბრუნებულიყო იმ გზით, რომლითაც მოვიდა, იეროზოამის სამეფოს ცრუწინასწარმეტყველმა უთხრა მას, რომ ღმერთს უთქვამს, ურჩი წინასწარმეტყველი უნდა დაბრუნებულიყო ცრუწინასწარმეტყველის სახლში და მასთან ერთად ეჭამა. ღვთის მითითების მიუხედავად, მან სწორედ ეს მოიმოქმედა. როგორც კი მან ცრუწინასწარმეტყველის საჭმლის ჭამა დაიწყო, ბიბლია ნათლად აცხადებს, რომ სამარიის წინასწარმეტყველმა იცრუა.

ახლა ბეთელში ცხოვრობდა ერთი მოხუცი წინასწარმეტყველი; და მოვიდნენ მისი ძეები და უამბეს მას ყოველივე, რაც იმ დღეს ბეთელში ღვთის კაცმა მოიმოქმედა; და მეფისთვის ნათქვამი სიტყვებიც აუწყეს მამას. და მათმა მამამ უთხრა მათ: რომელი გზით წავიდა იგი? რადგან მის ძეებს ენახათ, რომელი გზით წავიდა იუდადან მოსული ღვთის კაცი. და უთხრა მან თავის ძეებს: შეკაზმეთ მე სახედარი. და შეუკაზმეს მას სახედარი; და შეჯდა მასზე, და გაჰყვა ღვთის კაცს, და იპოვა იგი მუხის ქვეშ მჯდომარე; და უთხრა მას: შენა ხარ ის ღვთის კაცი, იუდადან რომ მოხვედი? და მან თქვა: მე ვარ. მაშინ უთხრა მას: წამოდი ჩემთან სახლში და პური ჭამე. და მან თქვა: ვერ დავბრუნდები შენთან, ვერც შევალ შენთან; არც პურს შევჭამ და არც წყალს დავლევ შენთან ამ ადგილას; რადგან მეუწყა მე უფლის სიტყვით: იქ პურს ნუ შეჭამ და წყალს ნუ დალევ, და უკან ნუ დაბრუნდები იმავე გზით, რომლითაც მოხვედი. მან უთხრა მას: მეც წინასწარმეტყველი ვარ, როგორც შენა ხარ; და ანგელოზი მელაპარაკა უფლის სიტყვით და მითხრა: დააბრუნე იგი შენთან სახლში, რათა პური ჭამოს და წყალი დალიოს. მაგრამ იცრუა მასთან. ამიტომ იგი გაჰყვა უკან მასთან, და ჭამა პური მის სახლში, და დალია წყალი. 3 მეფეთა 13:11–19.

ურჩმა წინასწარმეტყველმა სამარიის ცრუ წინასწარმეტყველთან ერთად ჭამა და სვა, რაც ნიშნავს, რომ მან განდგომილი წინასწარმეტყველის უწყება მიიღო და უფლის უწყება უარყო — ის უწყება, რომელიც იმავე დღეს ერთგულად გადასცა. მან ძალიან კარგად იცოდა, რომ უკან არ უნდა დაბრუნებულიყო, მაგრამ მაინც ასე მოიქცა. და უაიტი გვამცნობს, რომ თუ „მზაკვრობისა და ცრუ მოწმობის ძე მიიღება იმ ეკლესიის მიერ, რომელსაც დიდი ნათელი, დიდი მტკიცებულება ჰქონდა, მაშინ ეს ეკლესია უარყოფს იმ უწყებას, რომელიც უფალმა მოავლინა.“ მილერიტულ ისტორიაში პირველმა ანგელოზმა თავისი დიდებით გაანათა ქვეყანა. 1840 წელს პირველი ანგელოზის უწყება მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე იქნა მიტანილი.

„ცნობა ჩვენი სამყაროსადმი უფლის ძალითა და დიდი დიდებით მოახლოებული მოსვლის შესახებ არის ჭეშმარიტება, და 1840 წელს მრავალი ხმა აღიმართა მისი გამოცხადებისთვის.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 134.

ამის მალევე მილერიტულმა ადვენტიზმმა კვლავ მიმართა განდგომილი პროტესტანტიზმის მეთოდოლოგიის „სიცრუეს“ და უარყო „უფლის უწყება“, რომელიც ღმერთმა უილიამ მილერის მეშვეობით მოავლინა. მათ უარყვეს მოსეს უწყება, როგორც იგი ელიას მიერ იყო წარმოდგენილი, და „სიცრუე“, რომელიც დასაწყისში, მილერიტულ ისტორიაში, იქნა მიღებული, წარმოადგენს იმ „სიცრუეს“, რომელსაც ბოლოში ირწმუნებენ; იმ „სიცრუეს“, რომელიც ძლიერ საცდურს მოაქვს ლაოდისკიურ ადვენტიზმზე.

და ყოველგვარი სიცრუის საცდურით მათში, რომელნიც ილუპებიან, იმიტომ რომ არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ეხსნათ. და ამისთვის ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ საცდურს, რათა ირწმუნონ სიცრუე; რათა დაისაჯოს ყველა, ვინც არ ირწმუნა ჭეშმარიტება, არამედ უსამართლობაში ჰპოვა სიამოვნება. 2 თესალონიკელთა 2:10–12.

ჩვენ ვცდილობთ, ვაჩვენოთ ელიას როლი, როგორც სიმბოლოსი, პროტესტანტიზმის რქისა და რესპუბლიკანიზმის რქის პარალელურ ისტორიებთან კავშირში, იმ პერიოდის განმავლობაში, როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო მეფობს. 1863 წლის ყველა საკითხის წინასწარმეტყველურად ერთად მოყვანის სირთულე, ყოველ შემთხვევაში ჩემთვის, მდგომარეობს სხვადასხვა ურთიერთდაკავშირებულ ხაზებში, რომლებიც ესაზღვრება „წრიული ლოგიკის“ ცნებას. პირდაპირი ლოგიკა ყოველთვის საუკეთესო მიდგომაა, მაგრამ საღვთო ჭეშმარიტებებისა და ამ ჭეშმარიტებათა ერთმანეთთან ურთიერთობების ამოცნობა მნელი საქმეა, რადგან ისინი ბიბლიაში გვხვდება „აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი.“

ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის მიახვედრებს მოძღვრებას? მათ, ვინც რძეს მოსწყვიტეს და ძუძუს მოაშორეს. რადგან მცნება უნდა იყოს მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა. ესაია 28:9, 10.

ეს ასევე რთული საქმეა, როდესაც თქვენი მიზნობრივი აუდიტორია შედგება როგორც იმათგან, ვინც თქვენ მიერ განხილულ ძირითად ჭეშმარიტებებს იცნობს, ასევე სხვებისგან, ვისთვისაც ეს ყოველივე ახალია. პრაქტიკულად ყველა ჭეშმარიტება,

რომელთა მიმოხილვის მოცემასაც ამ სტატიაში ვაპირებ, გვხვდება აბაკუმის დაფებზე. რათა არ გამოვჩნდე ისე, თითქოს „შემოვლითი ლოგიკით“ ვსარგებლობ, წინასწარ გეტყვით, საით მივემართებით, ვიდრე იქ მართლაც მივალთ.

1863 წელს ლაოდიკეელმა მილერიტულმა ადვენტიზმმა აღმართა შურისხების ხატი. შურისხების ხატი წარმოადგენს ლაოდიკეული ადვენტიზმის ოთხი თაობიდან პირველს.

და მითხრა მან: მეო კაცისაო, ახლა აღაპყარი შენი თვალები ჩრდილოეთის მიმართულებით. და მე აღვაპყრე ჩემი თვალები ჩრდილოეთის მიმართულებით, და აჰა, ჩრდილოეთით, საკურთხევის კარიბჭესთან, შესასვლელში იდგა ეს შურისხების კერპი. ეზეკიელი 8:5.

მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის ოთხი თაობა წარმოდგენილია წმინდა წერილის სხვადასხვა მონაკვეთში, მაგრამ მე ძირითად საზრის წერტილად ეზეკიელის მერვე თავს ვიყენებ. ამის მიზეზი ის არის, რომ მერვე თავი მეცხრე თავში გადადის. ეზეკიელის მეცხრე თავში ილუსტრირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, ხოლო Testimonies, მეხუთე ტომში, და უაიტი ამ ფაქტს აშკარად განსაზღვრავს. და უაიტის კომენტარებში იგი მკაფიოდ განიხილავს იერუსალიმში თაყვანისმცემელთა ორ კლასს იმ დროს, როდესაც დაბეჭდვა ხდება. ეზეკიელიც იმავეს აკეთებს, ხოლო ის კლასი, რომელიც ბეჭედს არ იღებს, წარმოდგენილია მერვე თავში.

კლასი, რომელიც არ განიცდის მწუხარებას საკუთარი სულიერი დაცემის გამო და არ გლოვობს სხვათა ცოდვებს, დარჩება ღვთის ბეჭდის გარეშე. უფალი თავის მაცნეებს, ხელში მუსვრელი იარაღით მდგომ კაცებს, უბრძანებს: „იარეთ მის შემდეგ ქალაქში და ჰკარით; ნუ შეიბრალებს თქვენი თვალი და ნუ შეიწყალებთ: სრულიად დახოცეთ მოხუცი და ჭაბუკიც, ქალწულნიც და მცირეწლოვანი ბავშვებიც, და დედაკაცებიც; ხოლო არ მიუახლოვდეთ არც ერთ კაცს, რომელზედაც არის ნიშანი; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან. და დაიწყეს იმ უხუცესთაგან, რომლებიც სახლის წინ იყვნენ.“

„აქ ჩვენ ვხედავთ, რომ ეკლესია — უფლის საწმიდარი — პირველი იყო, რომელმაც ღვთის რისხვის დარტყმა იგრძნო. მოხუცებულმა კაცებმა, მათ, ვისაც ღმერთმა დიდი ნათელი მისცა და ვინც ხალხის სულიერი ინტერესების მცველებად იდგნენ, მათთვის მინდობილი საქმე უდალატეს. მათ დაიკავეს ისეთი პოზიცია, რომ ჩვენ აღარ გვმართებს სასწაულების მოლოდინი და ღვთის ძალის ისეთი აშკარა გამოვლინების ძიება, როგორიც უწინდელ დღეებში იყო. დროები შეიცვალა. ეს სიტყვები მათ ურწმუნოებას ამაგრებს და ისინი ამბობენ: უფალი არც სიკეთეს იქმს და არც ბოროტს. იგი მეტისმეტად მოწყალეა, რათა თავისი ხალხი სამსჯავროთი მოინახულოს. ამგვარად, „მშვიდობა და უშიშროება“ არის შეძახილი იმ კაცთაგან, რომლებიც აღარასოდეს აღამაღლებენ თავიანთ ხმას საყვირივით, რათა ღვთის ხალხს მათი დანაშაულობანი უჩვენონ და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები. ეს მუნჯი ძაღლები, რომელთაც ყეფა არ სურდათ, სწორედ ისინი არიან, ვინც შეურაცხყოფილი ღვთის სამართლიან შურისგებას იგრძნობენ. კაცები, ქალწულნი და მცირეწლოვანი ბავშვები — ყველანი ერთად ილუპებიან.“ მოწმობანი, ტომი 5,

მერვე თავი აღწერს იერუსალიმში მყოფთ — „ეკლესიას“, რომელიც ოთხი თაობიდან მეოთხეშია — წარმოდგენილს, როგორც მზისადმი თაყვანისმცემელს.

და მან შემეყვანა უფლის სახლის შიდა ეზოში; და აჰა, უფლის ტაძრის კართან, შესასვლელსა და სამსხვერპლოს შორის, იყო დაახლოებით ოცდახუთი კაცი, ზურგით მიქცეულნი უფლის ტაძრისაკენ და სახეებით აღმოსავლეთისაკენ; და ეთაყვანებოდნენ მზეს აღმოსავლეთის მიმართულებით. მაშინ მითხრა მან მე: იხილე ეს, ძეო კაცისა? განა მცირე რამ არის იუდას სახლისათვის, რომ სჩადიან აქ ამ სისაძაგლეებს, რომელთაც სჩადიან? რადგან აავსეს ქვეყანა ძალადობით და კვლავაც დაბრუნდნენ ჩემს განსარისხებლად; და აჰა, რტოს ცხვირთან იდებენ. ამიტომ მეც რისხვით მოვექცევი მათ: ჩემი თვალი არ შეიწყალებს და არც შევიბრალებ; და თუმცა ჩემს ყურებში შეჰღაღადონ დიდი ხმით, მაინც არ შევისმენ მათ. ეზეკიელი 8:16–18.

როგორც ათი მზვერავის ბოროტი ცნობის შემთხვევაში, ასევე მზის თაყვანისმცემელი ამბოხების ოცდახუთმა წინამძღოლმაც „გაარისხა“ უფალი. კვირადღის კანონი არის „გარისხების დღე“, რომლისკენაც წინასწარმეტყველები მიანიშნებენ. მეცხრე თავი აღწერს იმათ, ვინც იმავე დროს იღებს ღვთის ბეჭედს, რადგან იგი უბრალოდ იმეორებს და აფართოებს მერვე თავს.

„ღვთის მსახურთა ეს დაბეჭდვა [გამოცხადება 7] იგივეა, რაც ეზეკიელს ხილვაში ეჩვენა.“ მოწმობანი მსახურთათვის, 445.

1863 წელს ლაოდიკიელი ადვენტიზმის პირველმა თაობამ დაიწყო თავისი ხეტიალი უდაბნოში. წინასწარმეტყველური ისტორია, რომელიც 1863 წელს შურისხების ხატს განსაზღვრავს, იყო აარონის ოქროს ხბო. ოქროს ხბოს წინასწარმეტყველური ნიშნები ის არის, რომ იგი მხეცის ხატი იყო და ოქროსი იყო. ოქრო ბაბილონის სიმბოლოა; ამიტომ აარონის ოქროს ხბო ბაბილონის მხეცის ხატი იყო. მხეცის ხატი განისაზღვრება მხოლოდ როგორც ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, სადაც ამ ურთიერთობაში ეკლესია ფლობს მმართველობას.

„მაგრამ რა არის „მხეცის ხატი“? და როგორ უნდა შეიქმნას იგი? ხატს ქმნის ორქიანი მხეცი და იგი არის მხეცის ხატი. მას ასევე ეწოდება მხეცის ხატი. ამიტომ, რათა გავიგოთ, როგორია ეს ხატი და როგორ უნდა შეიქმნას იგი, უნდა გამოვიკვლიოთ თვით მხეცის — პაპობის — მახასიათებლები.

„როდესაც ადრეული ეკლესია გაფუჭდა, სახარების სიმარტივისგან განდგომით და წარმართული წესებისა და ჩვეულებების მიღებით, მან დაკარგა ღვთის სული და ძალა; ხოლო ხალხის სინდისზე ბატონობისთვის მან საერო ძალაუფლების მხარდაჭერა ეძება. ამის შედეგად წარმოიშვა პაპობა — ეკლესია, რომელიც აკონტროლებდა სახელმწიფოს ძალაუფლებას და მას საკუთარი მიზნების გასატარებლად იყენებდა, განსაკუთრებით „მწვალებლობის“ დასასჯელად. იმისათვის, რომ შეერთებულმა შტატებმა შექმნას მხეცის ხატი, რელიგიურმა ძალაუფლებამ ისე უნდა დაიქვემდებაროს სამოქალაქო ხელისუფლებას, რომ

სახელმწიფოს ავტორიტეტიც ეკლესიის მიერ იქნეს გამოყენებული საკუთარი მიზნების აღსასრულებლად.“ The Great Controversy, 443.

აარონის მიერ გაკეთებული ხბო გაკეთდა მაშინ, როცა მოსე ათ მცნებას იღებდა. მეორე მცნება კრძალავს კერპთა თაყვანისცემას და შეიცავს ღვთის ხასიათის ნაწილობრივ აღწერას, როდესაც ღმერთს მოშურნე ღმერთად წარმოაჩენს.

არ გაიკეთო შენთვის კერპი, არც რაიმე მსგავსება იმისა, რაც მაღლა ცაშია, ან რაც დაბლა მიწაზეა, ან რაც მიწის ქვეშ წყალშია. არ სცე მათ თაყვანი და არ ემსახურო მათ, რადგან მე, უფალი, შენი ღმერთი, შურისმგებელი ღმერთი ვარ, რომელიც მამათა უსჯულოებას შვილებზე მოვიკითხავ ჩემდამი მოძულეთა მესამე და მეოთხე თაობამდე; და წყალობას ვუჩვენებ ათასებს მათგან, ვისაც ვუყვარვარ და ჩემს მცნებებს იცავენ. გამოსვლა 20:4–6.

აარონის მიერ შექმნილი ოქროს ხბოს ხატი, როგორც კერპი, წარმოადგენს შურისხების ხატს, რადგან მან წარმოშვა ის მართალი რისხვა, რომელმაც მოსე აიძულა ათი მცნების პირველი ორი ფილა დაეგდო და დაემტვრია. ჩვენი განზრახვაა ვაჩვენოთ, რომ 1863 წლის ყალბი დიაგრამა წარმოდგენილი იყო აარონის ოქროს ხბოთი. ღვთის შურისხება აარონის ოქროს ხბოს მიმართ გამოვლინდა, რადგან ოქროს ხბო ცრუ ღმერთს წარმოადგენდა. ხბო ღმერთის ყალბი გამოსახულება იყო. აარონმა გამოაცხადა, რომ იგი წარმოადგენდა იმ ღმერთებს, რომლებმაც ისინი ეგვიპტური მონობიდან იხსნეს. ის ორი ფილა, რომლებიც მოსემ სწორედ იმ ისტორიის განმავლობაში დაამტვრია, იყო ჭეშმარიტი ღმერთის ხასიათის „ასლი“, იმ ღმერთისა, რომელმაც ისინი სინამდვილეში გამოიყვანა ეგვიპტიდან. 1863 წელს შექმნილი ყალბი დიაგრამა შურისხების ხატია, რადგან მან დაარღვია აბაკუმის მეორე თავის ორი ფილა მოსეს ფიცის შვიდგზის მოხსნით.

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ნებავდა; რომ მისი ხელი იყო მათზე და დაფარა შეცდომა ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოხსნილი.“ Early Writings, 74, 75.

შემდგომ ელენ უაიტი 1843 წლის სქემის შეუცვლელობის ბრძანებას ამატებს განმარტებას: „გარდა შთაგონებით.“

„ვიხილე, რომ ძველი სქემა უფლის მიერ იყო წარმართული და რომ მისი არც ერთი ნიშანი არ უნდა შეცვლილიყო, თუ არა შთაგონებით. ვიხილე, რომ სქემის ნიშნები ისეთი იყო, როგორადაც ღმერთს სურდა ისინი ყოფილიყო, და რომ მისი ხელი ეფარა და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ნიშანში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.“ Spalding and Magan, 2.

ჯეიმსი და ელენ უაიტები ოტის ნიკოლის ოჯახთან ერთად ცხოვრობდნენ, როცა ნიკოლებმა 1850 წლის სქემა მოამზადეს და გამოსცეს. ერთადერთი, რაც 1850 წლის სქემაში „შეიცვალა“, იყო ის, რომ 1843 წლის სქემაზე აღნიშნული წლის „1843“-ის ნაცვლად გამოყენებულ იქნა წელი „1844“. ერთადერთი „ცვლილება“ იყო იმ „შეცდომის“ გასწორება, რომელზეც ღმერთს თავისი ხელი ეფარა. წინასწარმეტყველი

ქალის შთაგონება იმავე სახლში იყო, სადაც 1843 წლის სქემა 1850 წლის სქემად „შეიცვალა“, და ლევანთა ოცდამეექვსე თავის შვიდი ჟამი კვლავ დამკვიდრებული დარჩა იმ სქემაზე, როგორც ეს 1843 წლის სქემაზეც იყო.

მეორე მცნება ამ წინასწარმეტყველური თავსატეხის კიდევ ერთ ნაწილს მოიცავს, რადგან იგი მიუთითებს, რომ ღმერთი თაობებს აღრიცხავს მანამდე, ვიდრე მოაკითხავს ჩადენილ ურჯულოებას. 1863 წელს დაიწყო მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის ოთხი თაობიდან პირველი, რადგან მილერიტული მოძრაობა იმ ეტაპზე დასრულდა.

ათი მცნების ორი ფიქალი ტიპოლოგიურად განასახიერებს აბაკუმის ორ ფიქალს, თუმცა ისინი აგრეთვე განასახიერებენ ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულის ორ რწევად პურს, რომლებიც საწმიდრის მსახურებაში ერთადერთი შესაწირავი იყო, რომელიც ცოდვას მოიცავდა. ღვთის ძალის გამოცხადება ათი მცნების მოცემისას, ღვთის ძალის გამოცხადება ორმოცდამეათე დღის გადმოფრქვევისას და ღვთის ძალის გამოცხადება მილერიტთა ორი სქემის ისტორიაში — ყოველივე ეს ტიპოლოგიურად მიანიშნებს სულიწმიდის გადმოფრქვევის საბოლოო გამოცხადებაზე გვიან წვიმაში. ორმოცდამეათე დღის ორი რწევადი პური წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომლებიც გვიან წვიმის დროს დროშად აღიმართებიან.

ორმოცდამეათეობის ტალღოვანი პურები უნდა მომზადებულიყო „საფუარით“, რომელიც ცოდვას განასახიერებს, მაგრამ ცხოვრების პროცესით ეს საფუარი ნადგურდებოდა.

ამასობაში, როცა შეიკრიბა ადამიანთა უთვალავი სიმრავლე, ისე რომ ერთიმეორეს ზედ გადადიოდნენ, მან პირველად თავის მოწაფეებს დაუწყო თქმა: ფრთხილად იყავით ფარისეველთა საფუარისაგან, რომელიც არის თვალთმაქცობა. ლუკა 12:1.

რხევის პურები პირველი ნაყოფის შესაწირავი იყო.

თქვენი საცხოვრებლებიდან გამოიტანეთ ორი რწევითი პური, თითოეული ორი მეათედი ეფისაგან: ისინი უნდა იყოს რჩეული ფქვილისაგან; ისინი საფუვრით უნდა იყოს გამომცხვარი; ეს არის უფლისათვის პირველნაყოფი. ლევანნი 23:17.

ას ორმოცდაოთხი ათასი უკანასკნელ დღეებში პირველნაყოფის შესაწირავია.

და ვიხილე, და აჰა, კრავი იდგა სიონის მთაზე, და მასთან ერთად ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომელთაც შუბლზე ეწერათ მისი მამის სახელი. და მოვისმინე ხმა ზეციდან, როგორც მრავალ წყალთა ხმა და როგორც დიდი ქუხილის ხმა; და მოვისმინე ქნართა მპყრობელთა ხმა, რომელნიც თავიანთ ქნარებზე უკრავდნენ. და ისინი გალობდნენ ვითარცა ახალ საგალობელს ტახტის წინაშე, ოთხი ცხოველის წინაშე და უხუცესთა წინაშე; და ვერავინ შეეძლო იმ საგალობლის შესწავლა, გარდა იმ ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომლებიც გამოსყიდულნი იყვნენ დედამიწიდან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც დედაკაცებთან არ შებილწულან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი წავა. ესენი გამოსყიდულნი იყვნენ ადამიანთაგან, როგორც პირველი ნაყოფი ღვთისა და

კრავისათვის. და მათ პირში ვერ იქნა ნაპოვნი მზაკვრობა, რადგან უმწიკვლონი არიან ღვთის ტახტის წინაშე. გამოცხადება 14:1-5.

უკანასკნელ დღეებში თაყვანისმცემელთა ის ჯგუფი, რომელიც არასოდეს მოკვდება და რომელსაც ელიაჰი განასახიერებს, სრულად დასძლევს ცოდვას, რადგან აღთქმის მაცნის მიერ მათზე მოვლენილი განწმენდის ცეცხლი საფუძვლიანად გამოდევნის და მოაცილებს საფუარს ღვთის ძეთაგან.

აჰა, მე მოვავლენ ჩემს მაცნეს, და იგი განმიმზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უეცრად მოვა თავის ტაძარში უფალი, რომელსაც თქვენ ეძიებთ, ანუ აღთქმის მაცნე, რომელიც გასურთ: აჰა, იგი მოვა, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ აიტანს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის, ვითარცა გამომდნობელის ცეცხლი და ვითარცა მრეცხავის ტუტე. და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის გამომდნობელი და განწმენდელი; და განწმედს ღვთის ძეთ, და გაწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს შესაწირავი სიმართლით. მაშინ იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი სასურველი იქნება უფლისთვის, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:1-4.

ძღვენი, რომელიც არის „როგორც ძველ დღეებში“, არის ორმოცდამეათე დღის ორი პურის რხევის შესაწირავი. იგი აღიმართა შესაწირავად, რითაც აღნიშნულნი არიან ის ორი წინასწარმეტყველი, რომლებიც ქუჩებში იქნენ მოკლულნი და შემდეგ აღიტაცებინა ზეცად ნიშნად, საკვირაო კანონის კრიზისის დასაწყისში.

როცა აარონმა თავისი ოქროს ხბო შექმნა, მან განაცხადა, რომ ეს ხბო იყო ის ღმერთები, რომლებმაც ისინი ეგვიპტიდან გამოიყვანეს, და შემდეგ უფლისთვის დღესასწაული გამოაცხადა.

და მიიღო ეს მათგან ხელით, გამოსახა იგი საკვეთელი იარაღით და გააკეთა იგი ჩამოსხმულ ხბოდ; და თქვეს: ესენი არიან შენი ღმერთები, ისრაელო, რომელთაც გამოგიყვანეს ეგვიპტის ქვეყნიდან. ხოლო როცა აარონმა იხილა ეს, ააგო მის წინ სამსხვერპლო; და აარონმა გამოაცხადა და თქვა: ხვალ დღესასწაულია უფლისათვის. გამოსვლა 32:4, 5.

როდესაც ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფო იუდას სამხრეთის სამეფოს გამოეყო, იერობოამმა, ისრაელის პირველმა მეფემ, განზრახ შემოიღო ყალბი თაყვანისმცემლობის მსახურება ორ ქალაქში, წარმოთქვა იგივე განცხადება, რაც აარონმა, ამტკიცებდა, რომ მისი ორი ოქროს ხბო იყვნენ ის ღმერთები, რომლებმაც ისინი ეგვიპტიდან გამოიყვანეს, და დაადგინა ყალბი დღესასწაული, როგორც აარონმა.

და იერობოამმა თქვა თავის გულში: ახლა სამეფო დავითის სახლს დაუბრუნდება. თუ ეს ხალხი იერუსალიმში, უფლის სახლში, მსხვერპლის შესაწირავად ავა, მაშინ ამ ხალხის გული კვლავ თავისი ბატონისკენ, იუდას მეფე რეხობოამისკენ მიიქცევა; მე მომკლავენ და ისევ იუდას მეფე რეხობოამს დაუბრუნდებიან. ამის გამო მეფემ თათბირი გამართა, გააკეთა ორი ოქროს ხბო და უთხრა მათ: მეტისმეტად ძნელია თქვენთვის იერუსალიმში ასვლა; აჰა, შენი ღმერთები, ისრაელო, რომელთაც

ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოგიყვანეს. და ერთი ბეთელში დაადგინა, მეორე კი დანში დასვა. და ეს საქმე ცოდვად იქცა, რადგან ხალხი ერთის წინაშე თაყვანისაცემად დადიოდა, დანამდეც კი. მან ასევე ააგო მადლობთა სახლი და მღვდლები დააყენა ხალხის მდაბიო ფენიდან, რომლებიც ლევის ძეთაგან არ იყვნენ. და იერობოამმა მერვე თვეში, თვის მეთხუთმეტე დღეს, დააწესა დღესასწაული, იუდაში არსებული დღესასწაულის მსგავსი, და საკურთხეველზე შესწირა. ასე მოიქცა ბეთელში, სწირავდა იმ ხბოებს, რომლებიც თვითონ გააკეთა; და ბეთელში დააყენა იმ მადლობთა მღვდლები, რომლებიც გააკეთა. და შესწირა იმ საკურთხეველზე, რომელიც ბეთელში გააკეთა, მერვე თვის მეთხუთმეტე დღეს, იმ თვეში, რომელიც თავისი გულით მოიფიქრა; და დაუწესა დღესასწაული ისრაელის ძეთ; და ავიდა საკურთხეველზე მსხვერპლის შესაწირავად და საკმევლის საკმევად. 3 მეფეთა 12:26–33.

ა) ნიშნავს სამართალს და წარმოადგენს მდგომარეობას; ბეთელი ნიშნავს ღვთის სახლს. როგორც აარონის ამბოხებისას, ასევე მეფე იერობოამის შემთხვევაში, ეს სიმბოლოები მიუთითებს ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ შეერთებაზე, რომელიც საბოლოოდ აშშ-ში კვირა დღის კანონის დროს ხდება.

კვირის კანონი ხდება ადვენტიზმის დასასრულს, ხოლო ადვენტიზმის დასაწყისში იმ მოძრაობამ, რომელიც 1844 წლის ზაფხულში პროტესტანტულ რქად იყო იდენტიფიცირებული, კანონიერად შეერთდა რესპუბლიკურ რქასთან. ამგვარად, აარონისა და იერობოამის აჯანყება წარმოადგენს როგორც 1863 წელს, ისე მალე მოსალოდნელ კვირის კანონს.

მიზეზი იმისა, რომ აღთქმის მაცნე განწმენდს „ლევის ძეთ“ და არა რომელიმე სხვა ტომს, ის არის, რომ აარონის ოქროს ხბოს გამო აჯანყების დროს სწორედ ლევიანნი დადგნენ მოსეს მხარეს. მათი ერთგულებისათვის ისინი მაშინ გახდნენ ის ტომი, რომელიც მღვდლობას წარმოადგენდა — პატივი, რომელიც მანამდე განსაზღვრული იყო, რომ თითოეული ტომის პირმშოთაგან შემდგარიყო. ამიტომ იერობოამმა იზრუნა, რომ მისი ყალბი მღვდლობა ლევის ძეთაგან არ ყოფილიყო, და ამის ნაცვლად თავისი მღვდლობა დაადგინა „ხალხის მდაბიორთაგან, რომელნიც ლევის ძეთაგან არ იყვნენ.“

ლევის ძენი არიან ისინი, ვინც ცეცხლით განიწმინდებიან, როგორც ნიშანი, ანუ შესარხევი შესაწირავი, კვირადღის კანონის კრიზისის დროს. უკანასკნელ დღეებში კვირადღის კანონის კრიზისის ისტორია წინასახედ იყო წარმოდგენილი 1863 წლის კრიზისით, როდესაც ახლად იდენტიფიცირებული პროტესტანტული რქა სამართლებრივად მიემაგრე რესპუბლიკურ რქას. კიდევ ერთი ისტორიის ხაზი გვაქვს განსახილველი, ვიდრე დავიწყებდეთ იმ მონაკვეთებზე მუშაობას, რომელთაც ახლახან მივუთითეთ.

ეს ხაზი აღნიშნავს 1856 წელს, და ამას ჩვენს მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმინდეს ადგილზე, საწმიდრის განწმენდისათვის, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია ნაჩვენები; კაცის ძის მისვლა ძველთაგან ძველთან, როგორც დანიელის 7:13-შია წარმოდგენილი; და

უფლის მისვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიას მიერ იყო
წინასწარმეტყველებული, — ყოველივე ეს ერთი და იმავე მოვლენის
აღწერილობებია; და ესვეა აგრეთვე წარმოდგენილი სიძის ქორწილში მისვლით,
როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში, ათი ქალწულის იგავში.“ დიდი ბრძოლის
ისტორია, 426.